



ת"פ 14196/04/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14196-04-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	פלוני

גזר דין

1. הנאשם, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעובדות כתב האישום, האוחז עשרה אישומים ובביצוע העבירות כדלקמן: **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "חוק העונשין"/"החוק") - 8 עבירות, **תקיפה סתם - בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין - 2 עבירות, **עבירה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק - 3 עבירות ועבירה של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק.
2. כתב האישום הוא ארוך ומגולל מסכת של מעשים אלימים, שביצע הנאשם כלפי מי שהייתה במועדים הרלוונטיים בת זוגו, המתלוננת, אשר בשעתו הייתה קטינה בת כ- 15.5 שנים, וזאת למשך תקופה בת כשנה.

א. כתב האישום

3. כדי לא להאריך יתר על המידה, אביא להלן את עיקרי פרטי האישום:

- 3.1 לפי האישום הראשון, הורשע הנאשם בכך שבועיים עובר ליום 04.04.21, בעת ששהה יחד עם המתלוננת בצימר בבת ים ולאחר שנתלגע ביניהם ויכוח על רקע יחסיהם הזוגיים, דחף הנאשם את המתלוננת בכתפה ואמר לה שהיא הורסת לו את החיים. בהמשך, לאחר שעזבו השניים את הצימר, עצר הנאשם את רכבו ואמר למתלוננת "בת זונה, תרדי לי מהרכב, תחזרי באוטובוס והפלאפון שלך נשאר אצלי". המתלוננת יצאה מהרכב והנאשם עזב את המקום. בחלוף דקות, שב הנאשם, אסף את המתלוננת לביתה, אך הותיר את מכשיר הטלפון שלה בחזקתו, ללא אישורה. בהמשך שב הנאשם, דרש מן המתלוננת לחזור אל הרכב ובמהלך ויכוח נוסף, ניפץ את מכשיר הטלפון הנייד שלה על הרצפה ובכך גרם שברים במסך ונזק לרמקול. כאשר ביקשה המתלוננת לשוב לביתה, דחף אותה הנאשם בגבה לכיוון הרכב ואמר "על הזין שלי כל המשפחה שלך, היום אני רוצח אותך, היום את מתה". המתלוננת נכנסה לרכב והשניים עזבו את המקום. בהמשך, הגיעו הנאשם והמתלוננת לבית הנאשם, שם דרש הנאשם מהמתלוננת לצאת מהרכב ולהיכנס לביתו ומשסירבה, נטל הנאשם סכין, הצמידו לבטנה של המתלוננת ואיים באומרו "אם את לא נכנסת לבית שלי, אני דוקר אותך".
- 3.2 לפי האישום השני, הורשע הנאשם בכך שביום 19.03.21, שלח הנאשם באמצעות טלפון של בן משפחה הודעות לטלפון של המתלוננת וכתב לה כך: **"לבית שלך אל תחזרי ביום ראשון, תעשי מה שאת רוצה על זה שאת נתת לי רדוף אחריך את תשלמי זונה, אני הולך לזיין את כל המשפחה שלך ישר מוטטה מטומטמת עד אילת אני אגיע, מעצבים אני יעשה שטויות...אם אני לא אמצע**



אותך אני שרמוטה ואני אשב בכלא בשביל להחזיר לך...דבר ראשון אני הולך לבית שלך, אל תדאג ממי אני אשן שם עד שתחזרי עם אקדח..תהרסי לי את החיים, אני אהרוס את שלך..זונה כמו שאמרתי תלכי למשטרה אני ואת ניפגש..ניפגש בסיבוב ישוטר, אמרתי אהרוס לך תחיים, תחכי לי עם משטרה במילה הם מחפשים אותי, תזדייני זונה מחכה לך בחדר שלך" (הטעויות במקור).

3.3 לפי האישום השלישי, הורשע הנאשם בכך שביום 18.03.21, שלח הנאשם באמצעות חשבון האינסטגרם שלו הודעה לטלפון של המתלוננת וכתב לה כך: **"אבל את כל כך תבכי על כל התקופה הזאת..את תשלמי על זה, ייקח זמן אבל תשלמי...אני נשבע שלפני שאכנס לכלא את תשלמי** (טעויות במקור).

3.4 לפי האישום הרביעי, הורשע הנאשם בכך שכחודש עובר ליום 04.04.21, במועד שאינו ידוע במדויק, הגיע הנאשם לבית המתלוננת ודרש ממנה להצטרף אליו לבילוי משותף, אך המתלוננת ביקשה להישאר בביתה. מיד ובהמשך, החל הנאשם לצעוק ולגדף את המתלוננת עד אשר נכנסה לרכב והנאשם החל לנסוע לכיוון צימר במזכרת בתיה. במהלך הנסיעה, אמר הנאשם למתלוננת "את חיה בסרט שאני מחזיר אותך הביתה, היום אני רוצח אותך". בהמשך לאמור, עת הגיעו הנאשם והמתלוננת לצימר, וכאשר סירבה המתלוננת לצאת מהרכב, שלף הנאשם סכין מדלת הנהג, הצמידה לבטנה ואמר "היום אני הולך לרצוח אותך, תרדי מהאוטו, אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך יא בת זונה". לאחר שנכנסה המתלוננת אל הצימר, שלף בשנית הנאשם את הסכין החל לשרוט את המתלוננת בידה השמאלית ובגב האמה תוך שהוא צועק "אני ארצח אותך, היום את מתה". כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת 7-8 שריטות בידה השמאלית.

3.5 לפי האישום החמישי, הורשע הנאשם שביום 01.03.22, שלח הנאשם הודעות באמצעות מכשיר הטלפון שלו למתלוננת, וכתב לה כך: **"יבת זונה בואי נירא אם א לא עונה לי תראי מה יקרה, נודר שעוד כמה דקות את תראי איפה אני מטומטמת.. אם תשאירי אותי בחוץ יהיו לך השלכות חמורות..אני צריך אותך ואם לא תעני יא יהיה מי שיעצור אותי..מיליון שיחות אני מחכה כאן שתועילי מטובך לרדת, אני אהיה חסר רחמים כלפיך..כבר הזמנתי את משה יטמבלית, זה הסוף שלך, אבל שאת ככה באמת"** (הטעויות במקור).

3.6 לפי האישום השישי, הורשע הנאשם בכך שביום 14.02.21 בשעה 16:51 או בסמוך לכך, שלח הנאשם באמצעות טלפון של בן משפחה 2 הודעות לטלפון של המתלוננת וכתב לה כך: **"אם תשלח לפה הודעה אני אדאג שירצחו אותך..אני אדאג לזה עוד היום..תזכרי את המילים שלי..אני ואת אויבים ומהיום..ב6 מחכה לך הפתעה קטנה חבל שלא יהיה שם בשביל לראות אות זנ, אני אישית אנקום בך שזה מה שמעניין אותך, אני אראה לך איפה הנקודת תורפה שלך, תחכי ב6..אני אשרוף אותך..אני הולך לחתנה כי אנסתי קטינה אתמול"** (טעויות במקור).



3.7 לפי האישום השביעי, הורשע הנאשם שבכך שבמועד בטווח שבין חודש לשלושה חודשים עובר ליום 04.04.21, נשך הנאשם את המתלוננת בידה השמאלית וגרם לסימן כחול בידה.

3.8 לפי האישום השמיני, הורשע הנאשם בכך ששלושה חודשים עובר ליום 04.04.21, בעת ששהתה המתלוננת עם הנאשם בביתו ובין השניים נתגלע ויכוח במהלכו הודיעה המתלוננת לנאשם כי ברצונה לסיים את הקשר הזוגי עמו, ניגש הנאשם אל המתלוננת, התיישב על בטנה כשהוא פונה עם פניו לכיוון המתלוננת והחל לחנוק אותה באמצעות תפיסת צווארה בשתי ידיו, עד אשר הרגישה המתלוננת שהיא עומדת לאבד את הכרתה. לאחר ששחרר הנאשם את אחיזתו בצווארה של המתלוננת, הכה אותה במכת אגרוף בכתפה השמאלית, והכל תוך שהוא ממשיך לשבת על בטנה. בהמשך למתואר, יצאה המתלוננת מחדרו של הנאשם והנאשם הלך בעקבותיה. בתגובה לכך, חיבקה המתלוננת את הנאשם במטרה להרגיעו, ואולם הנאשם דחף את המתלוננת בחוזקה ואמר "את מפחדת ממני, יופי, יש לך מה, את אמורה לפחד ממני, זה מגיע לך". לאחר האמור, בעת שהסיע הנאשם ברכבו את המתלוננת לביתה, פנה לעבר פרדס, תוך שהוא משתולל וצועק לעבר המתלוננת ואמר לה "אני רוצח אותך, עכשיו אני רוצח אותך".

3.9 לפי האישום התשיעי, ארבעה חודשים עובר ליום 04.04.21, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, עת שהתה המתלוננת עם הנאשם בביתו, ולאחר שנתגלע ויכוח בין השניים, עזב הנאשם את ביתו ושב בחלוף מספר דקות כשהוא מחזיק בידו אקדח צעצוע. או אז, פנה הנאשם למתלוננת ואמר לה "אני ארצח אותך, אני ארצח אותך".

3.10 לפי האישום העשירי, במהלך מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, כיבה הנאשם על רגלה סיגריה בוערת ובכך גרם לה לחבלה ברגלה (יוער, כי אישום זה כלל חבלה נוספת, בדמות הימטומה, אולם במסגרת הכרעת הדין ולאחר שמיעת הראיות, התרתי למאשימה לתקן את כתב האישום, ולהסיר עובדות אלו מן האישום העשירי, משהתברר כי מדובר באותה חבלה הרלוונטית לאישום השמיני).

ב. תמצית ממצאי הכרעת הדין:

4. כאמור, הנאשם הורשע לאחר ניהול משפט בו נשמעו העדויות. המתלוננת, קורבן העבירות, העידה ארוכות, אודות מערכת היחסים הקשה, האובססיבית, הרעה, האלימה, הרוויה קנאה, רכושנות ושליטה, שחווה עם הנאשם, בהיותה נערה כבת 15 ולמשך כשנה. המתלוננת הטיבה לתאר את האירועים, באופן קולח, אסוציאטיבי וישיר, סיפרה על תחושות האימה, הבושה וחוסר האונים שאחזו בה, ועל המחירים ששילמה ועודנה משלמת, בגופה ובנפשה, בשל התנהלותו של הנאשם.
5. במסגרת הכרעת הדין, קיבלתי את גרסתה של המתלוננת, באופן מלא, כגרסה מהימנה ואותנטית, בהיותה קוהרנטית ומתיישבת עם יתר הראיות שהובאו מטעם המאשימה. על אף שניכר היה, כי המעמד אינו קל למתלוננת שהינה נערה צעירה, קטינה, שנדרשה לעמוד על דוכן העדים למשך שעות ארוכות, התרשמתי מכנותה, מבגרותה ומישירותה של המתלוננת ולכן קבעתי כי יש לבסס על גרסתה ממצאי עובדה.



6. מנגד, עדותו של הנאשם הותירה על בית המשפט רושם שלילי ביותר. לענין זה קבעתי, כי גרסתו אינה מהימנה, מיתממת, צינית ומצמצמת, רווית סתירות וכבושה לעיתים. מעדותו של הנאשם עלה כי אינו חושש להתאים את גרסתו בהתאם לצרכיו, וכי אין לו כל מורא מפני בעלי סמכות ומגורמי אכיפת החוק. עוד מצאתי, כי עדותו לוותה בניסיונות חוזרים להשחיר את המתלוננת. להתרשמות זו מעדות הנאשם, התווסף הרושם שהותירה עדותה של אימו, גב' לביאה סגל, כחלק מראיות ההגנה אשר ביחס אליה כתבתי בהכרעת הדין, כי הותירה רושם קשה ביותר על בית המשפט, ככזו שכל מטרתה להשחיר את פני המתלוננת ולהכפישה, תוך שהיא מייחסת לה התנהגות אלימה, מופרעת ועבריינות של ממש, וכל זאת בעלמא ומבלי שטענות חמורות אלו נתמכו בבדל ראיה. לצד זאת, התעלמה האם מאופן התנהלותו של בנה, הכחישה כל קשר אפשרי בינו לבין אלימות מסוג כלשהו, והשיא השלילי בעדותה התגלה בטענתה שעודדה את בנה והייתה שותפה להחלטתו לשלוח למתלוננת הודעות מאיימות.

ג. הראיות לעונש:

7. כראיות לעונש מטעם המאשימה, הוגש גיליון המרשם הפלילי והתעבורתי של הנאשם (במ/1), גזר הדין שניתן כנגד הנאשם בת"פ 26729-04-21 ע"י בית המשפט המחוזי מרכז לוד, ביום 17.05.22 (במ/2) וגזר הדין שניתן כנגד הנאשם בת"פ 34419-05-21 שניתן ע"י בית משפט השלום בת"א ביום 18.07.22 (במ/3).

8. מטעם ההגנה, הוגש במסגרת הראיות לעונש, תסקיר שירות המבחן שניתן בעניינו של הנאשם במסגרת ההליך שנוהל בבית המשפט המחוזי (במ/4). כמו כן, העידה אימו של הנאשם, גב' לביאה סגל. האם פנתה לבית המשפט וטענה כי התפרצויות בני משפחתו של הנאשם, אשר בית המשפט חזה בהן במהלך ניהול ההליך, הן ביטוי לסערת הרגשות שהם חווים בעקבות ניהול ההליך כנגד הנאשם, היות ולדבריה מעצרו נפל עליהם כרעם ביום בהיר. לטענת האם, לאחר שלמדה וחקרה את המצב, הבינה שבנה, הנאשם, היה במצוקה ובמעשיו ביקש לקבל תשומת לב, זאת על רקע פוסט טראומה ממנה סובל אחיו הגדול בעקבות שירותו הצבאי. האם סיפרה, כי למרות שהיא נחזית להיות חזקה ומנסה להיות כזו עבור ילדיה, לקחה באופן קשה את מעצרו של הנאשם. בהמשך דבריה, הבטיחה לסייע לבנה ולדאוג עבורו לטיפול, בדבריה פנתה לבית המשפט וביקשה לטפל בו מחוץ לכתלי בית הסוהר. בדבריה טענה, כי גם בנה הביעה באזניה את רצונו להיות מטופל. עוד סיפרה על הקשיים של בנה, בהיותו עצור תקופה ממושכת ונוכח גילו הצעיר. האם פנתה וביקשה את התחשבות בית המשפט.

ד. טיעוני הצדדים לעונש

ד1. טיעוני המאשימה:

9. בראשית טיעוניה לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה להזכיר כי הנאשם לא הודה במיוחס לו, אלא הורשע לאחר ניהול הוכחות, ב - 10 אישומים חמורים, המגוללים את התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת, בת זוגו הצעירה ממנו ב - 3 שנים, וזאת למשך תקופה בת שנה לערך. כן, הזכירה את עדותה של המתלוננת שתיארה את תהליך הניתוק מחבריה וממשפחתה שחוותה כחלק מניהול מערכת היחסים עם הנאשם, כי קשר זוגי זה לוה בהשפלה ואלימות שהלכה החמירה והתעצמה עם הזמן, ואשר בעקבותיו מטופלת המתלוננת עד היום, כך עפ"י עדותה, בטיפול פסיכולוגי. ב"כ המאשימה טענה להשפעות העתידיות של הקשר עם הנאשם, על המתלוננת, בהיותו הקשר הזוגי הראשון שלה.



10. ב"כ המאשימה, טענה ביחס לכל אחד מהאישומים על החומרה העולה ממנו; כך לגבי האישום הראשון טענה כי השארת המתלוננת בתחנת אוטובוס לאחר שלקח ממנה את מכשיר הטלפון שלה וכן מעשה ניפוז הטלפון, מהווים אקט של שליטה, ביזוי והשפלה. האיומים שהשמיע הנאשם, באותו אירוע כלפי המתלוננת, תוך הצמדת סכין לבטנה, הם איומים חמורים, בדקירה וברצח. גם לגבי האישום השני, טענה ב"כ המאשימה לאיומים חמורים, בין היתר כתב הנאשם למתלוננת, שימתין לה מחוץ לביתה עם אקדח, אלו איומים בחומרה מן הרף הגבוה. ביחס לאישום הרביעי, טענה ב"כ המאשימה, כי מדובר באירוע מפחיד של הכנסת המתלוננת לרכב, נעילת הרכב, נסיעה מהירה תוך צעקות ואיומים שלא תחזור הביתה באותו יום. המתלוננת העידה שבאותו יום חשבה שלא תחזור הביתה והוריה ימצאו את גופתה. בהמשך אותו אירוע הנאשם מוציא סכין מצמיד אליה לבטן ומאיים שירצח אותה, בהמשך בצימר תקף אותה, שרט אותה בידה ואיים שיהרוג אותה. לעניין זה, טענה ב"כ המאשימה, כי מדובר במסכת אלימות קשה אקט של שליטה ורכושנות. עוד נטען, כי הנאשם לא חשש לשלוח מלל מאיים גם ממכשיר הטלפון של אביו ושל אחיו, עובדה המלמדת על כך שלא סבר שזו התנהגות שעליו להסתיר. כך, נטען גם באירוע באישום 7, מדובר בנשיכה והותרת סימן כחול במקום בגוף שאינו מוסתר, כך שיראה סימן החבלה לעיני כל, ללא כל חשש מצד הנאשם. לעניין אישום 8, שם תקף הנאשם את המתלוננת בביתו, נטען כי לא חשש ולא הורתע מן העובדה שאחיו היה בבית ותקף אותה באלימות חמורה, חנק אותה, נתן לה מכת אגרוף והותיר על גופה סימן חבלה, איים עליה, בהמשך גם בפרדס. באשר למעשה המתואר באישום 9, איום עם אקדח דמה על המתלוננת, תוך אמירה של הנאשם כי ירצח אותה, בשעה שהמתלוננת סברה שמדובר באקדח אמיתי, נטען כי מדובר באיום ממשי ברף חומרה גבוה ביותר. ולבסוף, באשר לאישום 10, נטען כי מדובר במעשה של שליטה, וכי הצלקת על רגלה של המתלוננת כתזכורת תמידית למעשיו האלימים.

11. נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי משמיעת הראיות בתיק ניתן היה ללמוד על האובססיביות של הנאשם, הצורך לשלוט במתלוננת, על קשיי הנפרדות שלו, על כך שלא הסכים לשחרר אותה, עוד ניתן היה ללמוד על רמת המסוכנות הגבוהה ביותר מצידו של הנאשם, הן כלפי המתלוננת והן כלפי בנות זוג ככלל.

12. ב"כ המאשימה הזכירה בטיעוניה את תחושת הבושה שסיפרה המתלוננת שליוותה אותה ואשר בשלה לא סיפרה לאף אחד על מעשיו של הנאשם. ב"כ המאשימה טענה, כי יש להפוך את היוצרות כך, שמי שיחוש בושה הוא הפוגע ולא הנפגעת.

13. באשר למתחם הענישה, טענה ב"כ המאשימה כי בהתאם להלכת ג'אבר, יש לקבוע מתחם עונש אחד לכלל העבירות. לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין 3 ל - 5 שנות מאסר לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם. נטען, כי לאחרונה אנו נחשפים לאלימות קשה נגד נשים ובתי המשפט חוזרים בפסיקותיהם על כך שיש להחמיר את הענישה על מנת מגר את התופעה.

14. ביחס לערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, נטען כי אלו כוללים את שלמות גופה ונפשה של המתלוננת, בריאותה, כבודה ושלוות נפשם של בני משפחתה.

15. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה, אשר יש בהם לדבריה כדי לתמוך בטענתה ביחס למתחם העונש ההולם (ת"פ 20736-03-16 (שלי' ת"א) מ"י נ' גרזגר; ת"פ 11872-06-19 (שלי' - ת"א) מ"י נ' נאור לוי,



אשר הערעור עליו במחוזי נדחה; ת"פ 9886-12-19 (של' ראשל"צ) מ"י נ' פזילוב; ת"פ 22490-03-20 (של' רמלה) מ"י נ' רחמים, אשר ערעור למחוזי עליו נדחה; ת"פ 37708-06-21 (של' - רחובות) מ"י נ' דמארי עליו תלוי ועומד ערעור; ת"פ 33618-03-17 (של' רמלה) מ"י נ' אבו עאנם; ת"פ 7821-12-20 (של' רמלה) מ"י נ' שושן; ת"פ 68753-07-18 מ"י נ' באסם עואד).

16. ביחס לנסיבותיו של הנאשם, הפניתה ב"כ המאשימה לגיליון הרישום הפלילי שלו ולשלושת הרישומים הקיימים בו; הרישום הראשון מהליך שנוהל כנגדו בבית משפט לנוער, אשר הסתיים בדרכי טיפול ללא הרשעה בעבירה של גניבה. לאחר מכן, בחודש מאי 2022, הורשע בבית המשפט המחוזי בתיק דקירה ונידון לעונש של 28 חודשי מאסר בפועל, 2022, ולתיק זה צירף תיק נוסף בו הורשע בעבירות גניבה וגניבת רכב. בחודש יולי 2022, הורשע הנאשם בבית משפט השלום בתל אביב, בעבירות של הפרה לשוטר, החזקת סם לצריכה עצמית ונהיגה ללא רישיון. בית המשפט הורה, באותו הליך, כי עונש המאסר שהוטל עליו ירוצה באופן חופף לעונש המאסר שגזר עליו ביהמ"ש המחוזי.

17. לטענת ב"כ המאשימה, אף שהתסקיר שהוגש בהליך שהתנהל כנגד הנאשם בתיק הדקירה מזכיר את האירועים נשוא ההליך שבכותרת ובית המשפט המחוזי הזכיר זאת בגזר דינו, הרי שהענישה שהוטלה באותו הליך על הנאשם אינה בגין העבירות נשוא כתב האישום דנן ואין לראות בה ככזו. נטען, כי הנאשם בחר שלא לצרף את התיק שבכותרת לתיק במחוזי, לא הודה במיוחס לו, לא נטל אחריות ולא חסך זמן שיפוטי

18. ביחס לתסקיר החובה שהוגש בתיק שבכותרת, טענה ב"כ המאשימה כי עולה ממנו ששירות המבחן התרשם שהנאשם תופס עצמו כמי שנגרר אחרי "התנהגות בעייתית של בת הזוג", לא נוטל אחריות, מרוכז בפגיעה בעצמו, בהתנהגות המתלוננת כלפיו ורק כעת מתחיל להתבונן בביקורתיות על ההתנהלות שלו. עפ"י הערכת שירות המבחן, נדרשת התערבות טיפולית כדי לצמצם את הסיכון הנשקף מן הנאשם ואולם התסקיר אינו כולל המלצה שיקומית. עוד נטען, כי גם עפ"י התסקיר המשלים שהורה בית המשפט שינתן בעניינו של הנאשם, עומד הנאשם על כך שלא פגע פיזית במתלוננת ולא נוטל על כך כל אחריות. לאור זאת, טענה ב"כ המאשימה כי כל אמירה מצד הנאשם בדבר רצון לעבור הליך טיפולי, היא אמירה המונעת ממוטיבציה חיצונית בלבד. בהקשר זה, טענה ב"כ המאשימה לעניין עדות אימו כחלק מראיות ההגנה לעונש, כי אף שנאמר על ידה שהיא סבורה שבנה צריך לקבל טיפול וכי היא תומכת בכך, הרי משאין קבלת אחריות על מעשיו, הרי שאמירה זו אינה כנה.

19. בסופו של דבר, עתרה המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 4 שנות מאסר, שירוצה במצטבר לכל עונש אחר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת בשיעור גבוה. ב"כ המאשימה הדגישה, כי אין ימי מעצר לניכוי שכן כל הימים נוכו במסגרת העונש שנגזר על הנאשם בתיק שנוהל נגדו בבית המשפט המחוזי.

2. טיעוני ההגנה:

20. בתגובה לדברים האמורים, טען ב"כ הנאשם כי הענישה לה עותרת המאשימה לא משקפת את העובדה שביצוע העבירות על ידי הנאשם (בהליך זה ובמחוזי), היה על רקע מערכת יחסים לא בריאה עם המתלוננת, באותו דפוס פעולה, וכחלק מהילדותיות ומהעדר הניסיון הזוגי שלו. כמו כן, עתירה זו אינה מתחשבת לטענת



הסניגור בגילו הצעיר של הנאשם, בזמן ביצוע העבירות, בהעדר הרשעות קודמות, ולכן העונש שהתבקש הינו בלתי סביר ובלתי מידתי, ושאינן כדוגמתו בשדרה המרכזית של פסיקת בימ"ש שלום.

21. נטען, כי כחלק מן האינטרס הציבורי, על בית המשפט לשקול כיצד ישפיע על הנאשם מאסר ארוך, בחברת עבריינים בגירים, וכן יש לשקול את הצורך בשיקומו של הנאשם. נטען, כי הנאשם מקבל את הכרעת הדין, מעוניין בטיפול וכבר אינו בקשר עם המתלוננת, כפי שעולה מהתסקיר. עוד נטען, כי בניגוד לטענות ב"כ המאשימה, לפי העולה מתסקיר שירות המבחן, קיבל הנאשם אחריות על התנהגות פוגענית ואובססיביות, בהיותו הבוגר בקשר, ומבטא צער על הפגיעה במתלוננת. כיום, הנאשם חפץ לרכוש כלים להתמודד עם סיטואציות דומות בעתיד.

22. לטענת ב"כ הנאשם, לא בכדי, שירות המבחן ובימ"ש המחוזי קבעו רמת מסוכנות בהתייחס לשני התיקים ביחד (תיק הדקירה והתיק שלפנינו), זאת מאחר והייתה השלכה של האירועים שנידונו בתיק על אירוע הדקירה שנידון במחוזי.

23. באשר לעדות האם, נטען כי גם היא מקבלת היום את הכרעת הדין ומבקשת שבנה יקבל את הטיפול שהוא זקוק לו. לטענת הסניגור, מדברי האם עולה השבר העמוק שנגרם למשפחה, שהינה משפחה נורמטיבית שמצויה במשבר בעקבות המעצר של הבן. כן הוסיף וטען הסניגור, כי העובדה שלנאשם משפחה מתפקדת ותומכת, מהווה גורם המפחית את הסיכון להישנות העבירות.

24. ביחס למתלוננת נטען, כי לא הוגש תסקיר נפגע עבירה ולא הוגשו מסמכים ביחס למצבה, ולכן אין יכולה התובעת לטעון לנזק עתידי שילווה אותה הלאה למשך שנים רבות.

25. לגבי מעשי האלימות הפיזית המפורטים בכתב האישום, נטען כי מדובר באלימות ברף נמוך, כי לא הייתה בחומר הראיות כל תעודה רפואית, כי השריטות שגרם הנאשם למתלוננת בזרועה, נעלמו בתוך מספר דקות וכי גם הנשיכה והדחיפה בהן הורשע הנאשם לא מהוות אלימות ברף גבוה. בנוגע לאיומים, נטען כי רובם היו בהודעות ומסרונים ולא פנים אל פנים, והפסיקה הכירה בהבדל ביניהם.

26. עוד נטען, כי הנאשם עצור בתיק זה, החל מיום 05/04/21, ולכן אף שנגזר דינו בבית המשפט המחוזי, שם הוא אסיר, הרי בהיותו עציר בתיק דנן הוא נותר בתנאי מעצר למשך תקופה ארוכה ולכן גם אינו יכול להשתלב בטיפול במהלך תקופה זו.

27. לעניין מתחם העונש ההולם, הגיש ב"כ הנאשם אסופת פסיקה וטען כי המתחם הוא נמוך באופן משמעותי מזה אשר טענה לו ב"כ המאשימה (ע"י הסניגור הוגשו פסקי הדין שניתנו ב - ת"פ (של' רחובות) 37708-06-21 מ"י נ' דמארי (שהוגש גם ע"י ב"כ המאשימה); רע"פ 977/16 פלוני נ' מ"י; רע"פ 1631/12 פדידה נ' מ"י; רע"פ 3463/15 פלוני נ' מ"י; ת"פ (של' רחובות) 32358-12-21 מ"י נ' סאדאטי).



28. מאחר ולטענת ההגנה, יש קשר ישיר בין התיק דנן לתיק הדקירה, עתר הסניגור לחפוף את העונש שייגזר בתיק זה, באופן מלא, לעונש שנגזר על הנאשם בבית המשפט המחוזי וכן כי בית המשפט לא יכביד את ידו על הנאשם בכל רכיבי הענישה. לעניין רכיב הפיצוי למתלוננת, נטען כי הנאשם מוכן לפצותה, אך כי יש לשים לב בקביעת שיעור הקנס לתוצאה החבלתית שהיא ברף נמוך.

3. דברו האחרון של הנאשם:

29. בדברו האחרון, נאמר על ידי הנאשם כי הוא מתנצל ומצטער בפני המתלוננת ומשפחתה ויחסי את התנהגותו לגילו הצעיר בעת ביצוע המעשים. הנאשם הוסיף וטען כי קשים עבורו עד מאוד התנאים במעצר, ושהותו הממושכת יחד עם עבריינים, בהם רוצחים ואנסים, וכי לאחר שייגזר דינו יועבר לתנאי כליאה ויחל בטיפול.

ה. תסקירי שירות המבחן:

30. בעניינו של הנאשם חלה חובת תסקיר, נוכח גילו בעת ביצוע העבירות. ביום 14.07.22, הוגש תסקיר, בעניינו, אולם לבקשת ב"כ הנאשם ומאחר והתסקיר ניתן מבלי שנפגש שירות המבחן עם הנאשם ביחס לתיק שבכותרת (אלא בהתבסס על היכרות עם הנאשם בקשר עם תיק הדקירה בלבד), בהתאם להוראתי הוגש תסקיר משלים, ביום 15.08.22.

31. **התסקיר מיום 14.07.22**, סוקר את נסיבותיו של הנאשם והתבסס על היכרות עמו בהליכים קודמים; בתסקיר נכתב, כי הנאשם כבן 20, לפני מעצרו התגורר עם בני משפחתו בקרית עקרון ועבד כמנהל משמרת בעסק לשטיפת מכונות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות חלקית. הנאשם לא התגייס לצבא, לאחר שנפסל מגיבוש חובלים בשל התנהגות בלתי הולמת ותוקפנית ובהמשך שובץ לחיל שיריון והחליט לא לשרת בשל תחושת תסכול ואכזבה. הנאשם הינו שלישי מבין ארבעה בנים, אימו מורה ואביו עובד עירייה, אחיו הגדול מתמודד עם קשיים נפשיים.

32. באשר ליחסיו הזוגיים עם המתלוננת, הנאשם תיאר קשר זוגי משמעותי, שנמשך כשנה. עפ"י תיאורי הנאשם היה זה קשר זוגי צעיר, ילדתי ובלתי בשל, שאופיין ביחסי תלות של בני הזוג, קשיי נפרדות וציפיות גבוהות של הנאשם מבת הזוג להיענות לצרכיו. עלה, כי בחודשים שקדמו למעצרו ועל רקע מצבים בהם ביקשה המתלוננת להיפרד, חלה הסלמה ביחסים ובתגובותיו של הנאשם, שאופיינה בהתנהגות קנאית, רכושנית וצרכי שליטה מוגברים שלו כלפיה. כפי העולה מהתסקיר, הנאשם תופס עצמו כמי שנגרר אחר התנהגותה הבעייתית של המתלוננת ומרוכז בתחושת הפגישה מהתנהלותה כלפיו ותלונתה במשטרה.

33. התסקיר התייחס להיסטוריה העבריינית של הנאשם - הליך שהסתיים בשנת 2020 בבית המשפט לנוער ללא הרשעה, בעבירת גניבה, לאחר שעבר הליך טיפולי. בהליך שהתנהל במקביל לתיק זה, צורפו שלושה תיקים שונים, בגין אירוע הדקירה ועבירות רכוש. בחודש מאי 2022, נידון לריצוי עונש מאסר בן 28 חודשים, בבית המשפט המחוזי.



34. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם הינו בחור צעיר, בלתי מגובש באישיותו, אשר מגיל צעיר נחשף והיה מעורב עם גורמים חברתיים בעייתיים. כן, עפ"י התרשמות שירות המבחן, במוקד התנהלותו של הנאשם עומדים מאפייני אישיותו התלותיים והילדותיים, היותו מרוכז בפגיעתו ובמצוקתו נוכח סיום היחסים הזוגיים.
35. כפי העולה מהתסקיר, בהליך המעצר נשקלה פנייתו של הנאשם להוסטל טיפולי בגברים שנקטו אלימות כלפי בנות זוגם, אולם נוכח גילו הצעיר, העדר מצוקה או מוטיבציה לכך, היותו מרוכז בפגיעה של עצמו ובאובדן היחסים הזוגיים, לצד הכרה מילולית ראשונית בלבד בקיומה של בעיה אצלו, לא ניתנה המלצה לכך והוא נותר במעצר.
36. עפ"י התרשמות שירות המבחן, עלה קושי מצד הנאשם בהבנת נפרדותה של בת הזוג ממנו, כשחש כלפיה קנאה באופן שהתבטא באלימות כלפיה. בהתייחסות למצבו ולעבירות סביב הקשר הזוגי וכן כלפי המתלוננת, נכתב כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו, את התנהלותו הבעייתית וחסרת המעצורים, שהובילה אותו לביצוע עבירות חמורות, והתחיל להתבונן בביקורתיות על התנהלותו, על בחירת מעגלי החברים, כולל השפעת חומרים משני תודעה ובחירותיו בתוך קשרים זוגיים.
37. עפ"י התסקיר, הביע הנאשם רצון להשתלב בטיפול מותאם לגילו, במהלך ריצוי עונשו והוא מקיים קשר עם עו"ס בית המעצר, בהיותו בסטטוס עצור. בנוגע לשימוש בחומרים פסיכואקטיביים, לא עלו דפוסים התמכרותיים, אך נראה כי בכל הנוגע לצריכת אלכוהול, הנאשם מתקשה להציב לעצמו גבול.
38. כגורמי סיכוי, התחשב שירות המבחן בכך שלנאשם משפחה תומכת, בכך שביטא באופן ראשוני רצון לערוך שינוי באורח חייו ולהשתלב בהליך טיפולי, בגילו הצעיר, בעובדה שהצליח לסיים 12 שנות לימוד. כגורמי סיכון, התחשב שירות המבחן בתמונה המורכבת העולה מגיליון המרשם הפלילי של הנאשם, בפרט נוכח גילו הצעיר, בחומרת העבירות בהן היה מעורב, במאפייני אישיותו ובהתנהלותו העבריינית וחסרת השליטה. עוד, התייחס שירות המבחן למאפייניו של הנאשם כבן זוג, הקנאה והקושי בנפרדות, בצריכת האלכוהול והעובדה שעד כה לא השתלב בטיפול מותאם.
39. עפ"י הערכת שירות המבחן, על מנת לצמצם את הסיכון למעורבות נוספת של הנאשם בעבירות אלימות בכלל וכלפי בנות זוג בפרט, נדרשת התערבות טיפולית מקצועית וממושכת. עם זאת, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית בעניינו, אך המליץ לבית המשפט להפנות תשומת לב גורמי הטיפול בשב"ס לחשיבות שילובו של הנאשם בטיפול ייעודי בתחום שליטה בכעסים ואלימות כלפי בת זוג.
40. **התסקיר המשלים מיום 15.08.22**, הוגש לאחר שקיים שירות המבחן שיחה עם הנאשם באמצעות היוועדות חזותית וכן עיון בגיליון רישום פלילי עדכני.
41. לפי התסקיר המשלים, בהתייחסותו של הנאשם לקשר עם המתלוננת, הלה תיאר זוגיות שהתאפיינה בקיצוניות, הכיר בכך שלקראת סוף הקשר התפתחה אובססיות, לדבריו מצד שניהם, כשלהערכתו הוא והמתלוננת לא ידעו לשים סוף לקשר והתקשו בנפרדות, באופן שהוביל והעצים התנהלות ילדותית, פוגענית



ומסכנת. הנאשם ציין, כי היום אין לו קשר עם המתלוננת והוא נמצא בקשר עם מישהי אחרת, בת גילו.

42. בהתייחסותו למתואר בכתב האישום, קיבל אחריות על התנהלות פוגענית, ההודעות, האיומים, האובססיות, כשאף התייחס שעיקר האחריות לאופי היחסים היה עליו, כיוון שהינו בוגר יותר בגיל. בצד זאת, ועל אף שבאותה תקופה היה מעורב בהתנהגות אלימה באופן כללי, עמד על כך שלא פגע פיזית במתלוננת.

43. עפ"י המצוין בתסקיר, הנאשם ביטא צער על הפגיעה במתלוננת ומסר שהוא מעוניין להיעזר בגורמי הטיפול בשב"ס על מנת לקבל כלים, לקדם מצבו ולמנוע חזרה למצבי סיכון בעתיד.

44. לסיכומו של דבר, התרשם שירות המבחן כי הנאשם בסיכון להישנות עבירות אלימות בכלל ובזוגיות בפרט בעתיד, אך בשל מצבו המשפטי לא ניתנה המלצה בעניינו, למעט פניית בית המשפט לגורמי שב"ס, כפי שצוין גם בתסקיר הראשון.

ו. מתחם העונש ההולם:

45. מזה שנים שמערכת אכיפת החוק מצויה במלחמת חורמה בתופעה הקשה של עבירות בין בני זוג. פסקי הדין הניתנים בערכאות השונות, מבקשים למגר את הקלות הבלתי נסבלת בה מעזים גברים להפעיל את נחת זרועם כלפי בנות זוגם, באלימות פיזית, מילולית, כלכלית או נפשית, וליתן ביטוי לפגיעה הקשה בנפגעות העבירה, אשר שנים ארוכות לאחר הפגיעה נאלצות לחוות פגיעה מתמשכת, וכל זאת באמצעות נקיטת יד קשה ובלתי מתפשרת כנגד העבריינים, כזו שתהלום את חומרת מעשיהם, ותרתיע אותם ושכמותם.

46. יפים לענייננו, דברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (14.2.2011), בהתייחסו לעבירות אלימות בתוך התא המשפחתי:

"עבירות אלה, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

47. וכן יפים הם לענייננו דברי כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.08.2009), שנאמרו בהקשר דומה:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את



**נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה
תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים
בכוח".**

48. כידוע, מעשי אלימות בין בני זוג נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת, כך בהתייחסות המחוקק להן וכך גם בקביעות בתיק המשפט בהלכה פסוקה. עבירות האלימות ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו, והפסיקה קוראת לנקוט ביד קשה ולהחמיר עם מבצעי העבירות, תוך הבעת סלידה ושאת נפש ממעשים אלה.
49. המקרה שלפנינו דוגמה כאובה אחת מני רבות. הנאשם, בחור צעיר, אשר בהיותו כבן 19 ניהל מערכת יחסית זוגית עם המתלוננת, הצעירה ממנו בכ - 3 שנים. לאחר תקופה קצרה של עדנה, החל הנאשם להתנהג כלפיה באלימות פיזית, נפשית ומילולית. כאשר זו ביקשה לנתק את הקשר עמו ולהיפרד, סירב הוא לקבל את החלטתה, תוך שהמשיך ונקט כלפיה אלימות, איים עליה, הקטין אותה, השפילה, נהג בה כבחפץ, הפעיל עליה מניפולציות, ופעל מתוך קנאה, רכושנות ובמטרה לשלוט בה ולכפות עליה את רצונו.
50. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותה של המתלוננת לכבוד, להגנה על חייה ושלמות גופה ורכושה וזכותה לשלוות נפש ולתחושת ביטחון. מידת הפגיעה של הנאשם בערכים מוגנים אלו משתקפים מנסיבות ביצוע העבירות וממעשיו כלפי המתלוננת, כפי שהם מפורטים בכתב האישום;
51. כך, באישום הראשון, על רקע ויכוח, הנאשם דחף את המתלוננת, צעק עליה ברכב, הוריד אותה באמצע דרך בתחנת אוטובוס, כשהוא משאיר את מכשיר הטלפון שלה אצלו - כל אלו יש בהם בכדי להשפילה, להקטין אותה ולשלוט בה וברכושה. בהמשך לאחר שסוף סוף הוריד אותה בביתה ובחלוף פרק זמן קצר דרש שתחזור אל הרכב, משעשתה כרצונו ניפץ את מכשיר הטלפון שלה, דחף אותה אל הרכב ואיים עליה ברצח. כל הדרך אל ביתו, לא חדל הנאשם מלצרוח על המתלוננת, תוך שהוא נוהג את רכבו במהירות, וכאילו לא די באמור הוסיף ואיים עליה באמצעות סכין בשעה שניסתה לגלות מעט התנגדות ומיאנה לצאת מן הרכב ולהיכנס אל ביתו. בעשותו כאמור, גילה הנאשם אדישות מוחלטת וחוסר איכפתיות לרצונה של המתלוננת, אלימות כלפי גופה, נפשה ואף רכושה של המתלוננת וניסיון לשליטה עליה - בכך שמנע ממנה תקשורת עם אחר זולתו, דחף אותה אל רכבו ואיים עליה בסכין כדי שתצא ממנו. לנאשם הייתה אפשרות להפסיק את האירוע המתגלגל, בפרט לאחר שהוריד את המתלוננת בביתה, אך הוא בחר לשוב ולדרוש שתחזור אל הרכב ומשם הסלים את התנהגותו האלימה כלפיה.
52. באישומים השני, השלישי, החמישי והשישי "הסתפק" הנאשם באיומים על חייה של המתלוננת, שנשלחו על ידו בהודעות למכשיר הטלפון הנייד שלה. האיומים היו קשים, חמורים ובזוים. כך, כתב לה בין היתר שירצח אותה, שישרוף אותה, שיכנס לכלא בגללה, שימתין לה בחדרה עם אקדח. הדברים נכתבו ע"י הנאשם לא רק ממכשיר הטלפון הנייד שלו, אלא גם ממכשיריהם של בני משפחתו, עובדה המלמדת על חוסר הפנמה מוחלט של הנאשם באשר לחומרת הדברים שכתב למתלוננת ועל כך שלא היה לו שום חשש לשלוח אותם באופן גלוי ושלא בהיחבא.



53. באישום התשיעי, איומיו של הנאשם על חייה של המתלוננת חוזקו על ידו באמצעי נוסף; הפעם איים הנאשם על בת זוגו באמצעות אקדח דמה, לאחר ששכנע את המתלוננת כי עסקין באקדח אמיתי. על מנת לא להותיר מקום לספק, הוסיף הנאשם ואמר למתלוננת, באופן ברור, שירצח אותה.

54. באישום הרביעי, שוב השתמש הנאשם ברכבו כדי לטלטל את המתלוננת בניגוד לרצונה, מביתה אל מקום מבודד מאנשים - לצימר ובהגיעם שוב שלף סכין, הצמידה לבטנה של המתלוננת ואיים אליה ברצח, בהמשך שרט הנאשם את זרועה באמצעות הסכין והמשיך לאיים עליה שישים קץ לחייה. מעשים אלו של הנאשם מלמדים, כי כלל לא ראה את המתלוננת כאשה בעלת רצון עצמאי, ובכוחניות רבה ותוך שימוש ברכבו ובסכין, עשה בה כרצונו, תוך השלטת טרור עליה. המתלוננת הטיבה לתאר את תחושת האימה שאחזה בה, כאשר חשבה באותה הסיטואציה שלא תזכה עוד לשוב הביתה ושהוריה ימצאו את גופתה.

55. באישום השמיני, הנאשם תקף את המתלוננת, ישב עליה, חנק אותה בחזקה, עד שחשה שהיא עומדת לאבד את הכרתה והכה אותה במכת אגרוף בכתפה תוך שהותיר בה חבלה שהיתה גלויה לעיני כל. כל זאת עשה בביתו, בשעה שאחיו נמצא בבית וללא כל חשש. הנאשם לא הסתפק באמור, והמשיך לעלוב במתלוננת ולדחוף אותה. בהמשך, בעת שנכנסו אל הרכב, נסע הנאשם לפרדס, השתולל, צרח ואיים עליה "עכשיו אני רוצח אותך". המתלוננת סיפרה בעדותה על ניסיונותיה הנואשים להרגיע את הנאשם ולמנוע הסלמה של האירוע, את הפחד שאחז בה ואת תחושות האימה והבושה שהיו מנת חלקה.

56. באישום העשירי, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שכיסה על רגלה סיגריה בוערת. אקט זה, לא רק שגלומה בו אכזריות, אלא שהיה בו בכדי להותיר במתלוננת צלקות פיזית ונפשית כאחת.

57. הנה כי כן, חומרתם היתרה של מעשי הנאשם מתבטאת לא רק בפגיעה בגופה של המתלוננת, אלא גם בכבודה ובנפשה תוך ניצול מעמדו של הנאשם כבן זוגה, המבוגר ממנה בשנים, הבגיר מבין השניים. הנאשם ניצל את תלות המתלוננת בו, את אהבתה לו ופערי הכוחות ביניהם. ממכלול מעשיו של הנאשם ניתן לקבוע שראה במתלוננת רכוש או חפץ שנועד לספק את מאוויו, בו הוא יכול לעשות כרצונו. הנאשם נהג כלפי המתלוננת באלימות פיזית ומילולית, בכל פעם שלא ריצתה אותו, וכן פגע ברכושה ובקניינה.

58. הנאשם לא הסתפק באיומים "מרחוק" באמצעות הודעות ומסרונים, אלא איים גם מקרוב, גם באמצעות סכין ואקדח דמה, איומים קשים, קונקרטיים ומוחשיים שגרמו למתלוננת להאמין שבכוונתו להוציאם מן הכוח אל הפועל. לאמונתה זו תרמו, ללא כל ספק, מעשי האלימות הפיזית בהם נקט כלפיה הנאשם, באירועים חוזרים, ולעיתים תוך הותרת חבלות על גופה. הלכה היא, כי קיומה של אלימות פיזית ממשית בסמוך להשמעת איום משמעותי וקונקרטי, מעצימה את אירוע האיומים ואת חומרתו, ממחישה את המסוכנות הטמונה בו ומגבירה את פחדו של הקורבן ואת הפגיעה בו.

59. כפי שנקבע בהכרעת הדין, האירועים בהם הורשע הנאשם לא נעשו בחלל ריק, או באופן נקודתי וחד פעמי, אלא מדובר באירועים שיש להבין אותם בהקשר כולל של פגיעה נמשכת וארוכה בנפגעת העבירה. פגיעה נמשכת זו נותנת אותותיה הברורים על נפשה ועל מצבה הריגשי של המתלוננת, כפי שעלה מעדותה ומעדות אימה. זאת ועוד, ריבוי המעשים מלמד כי הנאשם אימץ לעצמו דפוס התנהגות אלים, אובססיבי,



רכושני, שתלטני וחסר גבולות, כלפי המתלוננת. דהיינו, אין מדובר במעידה חד פעמית, בביצוע מעשים בעידנא דריתחא, אלא בביצוע עבירות חמורות, חוזרות ונשנות, בהזדמנויות רבות ונפרדות.

60. אמנם, למרבה המזל, הפגיעות הפיזיות במתלוננת אינה ברף הגבוה והיא לא נזקקה לטיפול רפואי, אך פוטנציאל הנזק הפיזי משמעותי והוא עלול היה להסב לה נזקים חמורים, בפרט בעת שימוש בסכין, או תוך חניקה של המתלוננת בצווארה; אודות הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת דבריה של המתלוננת בעדותה מדברים בעד עצמם. מדבריה של המתלוננת ואמה עולה, כי מאז מעצרו של הנאשם היא מטופלת פסיכולוגית, ונראה שההשלכות הרגשיות והנפשיות של מעשיו של הנאשם ילוו אותה שנים קדימה. המתלוננת סיפרה באומץ על תחושותיה הקשות, על כך שהסתירה מסביבתה את אשר עובר עליה, על הבידוד והניתוק שכפה עליה הנאשם מבני משפחתה ומחברותיה, על הפחד והאימה שליוו אותה, על תחושת הפגיעות וחסר המוגנות. דברים אלו קשים ומצלקים עוד יותר, בהתחשב בעובדה שבעת האירועים הייתה המתלוננת נערה צעירה כבת 15 - 16 שנים בלבד, שזוהי לה מערכת היחסים הזוגית המשמעותית הראשונה בחייה. התרשמתי, כי המתלוננת חוותה מערכת יחסים זוגית אלימה, מקטינה, מזלזלת ומשפילה שהותירה בה את אותותיה.

61. לאור האמור, הפגיעה במתלוננת ומידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה ומשמעותית יותר מעצם מעשי התקיפה עצמם ומעוצמת החבלות, אף שגם הם אינם ברף נמוך.

62. הצדדים מסכימים כי כלל האישומים מהווים אירוע אחד, עמדה המקובלת עליו בשל רצף העבירות שהופנו כולן כלפי אותה המתלוננת כחלק ממערכת היחסים הזוגית שניהלו הנאשם והמתלוננת. לפיכך, ייקבע מתחם עונשי אחד לכלל האישומים, תוך שמובהר כי במסגרת קביעת המתחם שקלתי את ריבוי האירועים; חומרתם; החזרתיות שבמעשים; ההסלמה; ההתעלמות המוחלטת מן המתלוננת כאדם בעל רצונות ודעות; הנזקים שנגרמו למתלוננת; כל אלו יש לשקול בעת קביעת מתחם העונש הנוהג.

63. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות כלפי בני זוג מלמדת על מנעד רחב של עונשים המוטלים על נאשמים בעבירות אלו, כאשר העונש שנגזר תלוי במגוון שיקולים וביניהם טיבה ואופייה של האלימות, תוצאות המעשים והנזק שנגרם לקורבן העבירה ועוד. טרם תובא רשימה בלתי ממצה של גזרי דין רלבנטיים לעניינינו, אבהיר כי חלק מהמקרים עולים בחומרתם על המקרה שלפניי, וחלקם נופלים ממנו. ואולם יש באלו כדי ללמד על הקו המחמיר בו נוהגת הפסיקה כנגד נאשמים נעדרים אופק שיקומי.

63.1 רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016) - נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה כנגד העונש אשר הוטל על המבקש בגין הרשעתו באירוע יחיד של תקיפת בת זוג. המבקש "דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה". בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל-14 חודשי מאסר. נשקלו נסיבות לקולה, הנתק שבין הנאשם למתלוננת והעדר הרשעות קודמות, ולחומרה היעדר הבעת חרטה מצד המבקש. נגזר על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה. בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון דחתה תוך מתן דגש על הצורך בגינוי חריף של מעשי הנאשם

ועל ענישה שתהלוך את חומרתם.

63.2 ע"פ 4800/12 סולומון נ' מדינת ישראל (12.02.13) - נדחה ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, אשר גזר דינו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות שביצע כלפי בת זוגו. הנאשם תקף את המתלוננת, חנק אותה, הכה אותה באגרופו, ובאירוע נוסף הכה אותו באגרופו בכל חלקי גופה, שבר את מכשיר הטלפון שלה, ולאחר מכן קילל אותה וסטר לה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, תוך שדחה את המלצת שירות המבחן לעבודות שירות. בית המשפט העליון מצא שלא להתערב בגזר הדין, תוך שקבע כי על בתי המשפט לשרש ולהוקיע התנהגויות של אלימות במשפחה, תוך מתן משקל של ממש לשיקול הגמול וההרתעה במכלול שיקולי הענישה.

63.3 רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.02.2016) - לו הפנה הסניגור. המבקש הורשע בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה אחת של תקיפה סתם בת זוג, בשלוש עבירות של היזק לרכוש במזיד ובשתי עבירות איומים. המבקש הגיע לביתה של המתלוננת ניפץ את מכשיר הטלפון שלה על קיר הבית, הכה בפניה ומשך בשערה. לאחר מכן הוסיף להכות בפניה ובראשה וגרם נזק לדלת הבית. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ועד ל-36 חודשי מאסר. על המבקש נגזר עונש מאסר בן 24 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המבקש והעמיד את עונש המאסר על 18 חודשים שכן לא היה מקום לזקוף לחובת המבקש את הפרת תנאי שחרור.

63.4 רע"פ 7887/20 עבאדין נ' מדינת ישראל (20.01.21) - הנאשם הורשע בעבירות אלימות שביצע כלפי בת זוגו, בחמש הזדמנויות שונות. באירועים השונים, הנאשם היכה את זוגתו, בעט בה וסטר לה, נשך אותה, השליך אותה לעבר הספה, איים עליה, צבט את ידה, משך בשערות ראשה, גרם נזק לרכושה. נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל ורכיבי ענישה נוספים. ערעור על קולת העונש התקבל ועונשו של הנאשם הועמד לבסוף על 20 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור נדחתה.

63.5 רע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2015) - לו הפנה הסניגור. נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש נעדר עבר פלילי אשר הורשע, עפ"י הודאתו, בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בתקיפה סתם בת זוג ובהיזק לרכוש במזיד. המבקש תקף את בת זוגו בכך שסטר לה וגרם לה לשטף דם בסמוך לעינה ולפצע מדמם בשפתייה. בנוסף, במקרה קודם היכה בה באמצעות חגורה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין 8 ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט לא קיבל את המלצת שירות המבחן שכן המבקש לא החל בהליך טיפולי שיש בו להצביע על סיכויי שיקום וגזר על המבקש עונש מאסר בן 10 חודשים ורכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה תוך שנקבע כי בית משפט השלום עשה חסד עת חפף את מתחמי הענישה.

63.6 רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מדינת ישראל (23.01.17) - המבקש הורשע בעבירות של עמוד 14



תקיפת בת זוג, איומים כלפיה, פציעתה והיזק לרכוש במזיד, בכך שבמספר אירועים תקף אותה, ירק עליה, חנק אותה באמצעות ידו, הכה אותה בפניה, הכה אותה במכת אגרוף בבטנה, כיבה עליה סיגריה, איים עליה בעודו אוחז סכין, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה, קרע את בגדיה, משך את שיערה והטיח את ראשה בשפת הכביש. בית משפט השלום גזר עליו 36 חודשי מאסר בפועל והפעיל מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו, כך שסך הכל הוטל עליו עונש מאסר בן 42 חודשים. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי התקבל, כך שזוכה מחלק מהאירועים ובסופו של יום הושתו עליו 40 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור שהגיש לבית המשפט העליון, נדחתה.

63.7 עפ"ג (מחוזי מרכז) 24733-06-19 **בדיר נ' מדינת ישראל (11.11.2019)** - המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת בת זוגו הגורמת חבלה של ממש. הוא הכה אותה מספר פעמים לנגד עיני בתם הקטינה, וכשניסתה להתרחק ממנו הלך בעקבותיה והכה בראשה, אחז בזרועותיה, השכיבה על הרצפה והכה בראשה ובגופה, משך בשערה והכה אותה בפניה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין 12-24 חודשי מאסר, ולאור הליך טיפולי ממושך שעבר המבקש והמלצה חיובית של שירות המבחן וגזר את עונשו למאסר בן 10 חודשים. ערעורו נדחה.

63.8 עפ"ג (מחוזי מרכז) **40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.20)** - נדון ערעורו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בתקיפת בת זוגו, בכך שסטר לה והכה אותה בכל חלקי גופה בעודה שרועה על הקרקע. בית המשפט המחוזי אישר את עונשו של הנאשם, שהועמד על 14 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, וכן את מתחם הענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קבע, כי על בית המשפט להעביר מסר ברור באמצעות ענישה מחמירה, כי החברה לא תסבול מעשים מסוג זה.

63.9 **ת.פ (של' רמלה) 33618-03-17 מדינת ישראל נ' אבו עאנם (24.03.21)** - נדון עניינו של נאשם, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות, בחמישה אישומים, בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג (3 עבירות), איומים (2 עבירות) תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי (עבירה אחת), תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג (עבירה אחת), כליאת שווא (עבירה אחת) והיזק לרכוש בזדון (עבירה אחת). בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 18 - 45 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים ובסופו של דבר גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל.

64. כדי לא להלאות, נסתפק בדוגמאות לעיל. אבהיר, כי קראתי בעיון את פסקי הדין שהוגשו ע"י הצדדים, לא אדרש לכולם, כי מטבעם של דברים ניתן לאבחן כל אחד מהם - לקולא ולחומרא - מהמקרה בו עסקין. אתייחס בקצרה להפניית ב"כ המאשימה לת.פ (של' ת"א) **11872-06-19 מדינת ישראל נ' נאור לוי**, שם נקבע מתחם ענישה שבין 3 - 6 שנים, אך נכתב מפורשות ע"י כב' השופט בקר כי חומרתו של המקרה הינה חריגה בנוף פסקי הדין המוגשים לערכאת השלום וכן דובר על נאשם בעל עבר פלילי עשיר. בנוסף, אזכיר את גזר הדין שניתן ע"י חברתי, כב' השופטת דיבון סגל בת.פ (של' רחובות) **37708-06-21 מדינת ישראל נ' דמארי (16.03.22)**, שאליו הפנו שני הצדדים בטענותיהם, אשר נקבע בו מתחם ענישה שנע בין 18 - 36 חודשי מאסר בפועל, בעניינו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, עבירת איומים, ושתי עבירות של היזק במזיד לרכב. גזר דין זה בהחלט רלוונטי למתחם הענישה בענייננו, אלא



שיש לזכור כי מספר האירועים שנידונו בו והיקף העבירות הוא מצומצם יותר.

65. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות במקרה זה שלפניי, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 18 - 42 חודשי מאסר בפועל ורכיבי ענישה נוספים.**

ז. גזירת העונש המתאים לנאשם:

66. לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטייה מהמתחם לקולא או לחומרה. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כדלקמן;

67. הנאשם, אדם צעיר, יליד 2001. במועד ביצוע העבירות, היה בן זוגה של המתלוננת.

68. הנאשם הוא שלישי מבין 4 אחים, ועובר למעצרו התגורר בבית הוריו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, אך לא שירת בצה"ל לאחר שנפלט ממיונים לקורס חובלים על רקע התנהגות בלתי הולמת ותוקפנית.

69. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי לנאשם קשרים חברתיים בעייתיים, אשר השפיעו עליו לרעה.

70. באשר לעברו הפלילי, הרי שקודם לביצוע העבירות נשוא כתב האישום שלפניי, לנאשם לא היו הרשעות קודמות, אלא רישום אחד מבית המשפט לנוער שהסתיים בהעדר הרשעה. במקביל לניהול הליך זה שבכותרת, הורשע הנאשם על פי הודאתו, בבית המשפט המחוזי מרכז לוד (ת.פ. 26729-04-21), בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, בכך שהגיע למקום בו שהה המתלונן, כשהוא מצויד בסכין, ניגש אליו ודקר אותו ובכך גם לו לפציעה של קרע בטחול. לכתב אישום זה, צירף הנאשם שני כתבי אישום נוספים בעבירות גניבה, גניבת רכב והסגת גבול. בגין האמור, נגזר על הנאשם עונש מאסר של 28 חודשי מאסר, אותם הוא מרצה כיום, בניכוי ימי מעצרו (מיום 31.03.21). בנוסף, ביום 18.0.22, הורשע הנאשם בבית משפט השלום בת"א (ת.פ. 34419-05-21), על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של הפרעה לשוטר, החזקת סם לצריכה עצמית ונהיגה בקלות ראש.

71. הנאשם ניהל את המשפט עד תום וכפר בכל המיוחס לו. הנאשם לא נטל כל אחריות ולו מינימאלית על מעשיו, לא חסך את עדותה של המתלוננת ושל אימה, שניכר כי היו קשות להן עד מאוד וכן לא חסך את שמיעת יתר הראיות, לא הביע חרטה ואף לא גילה כל אמפטיה כלפי זוגתו לשעבר. אמנם, בשלב הסיכומים, הודיע בא כוחו כי הנאשם מודה בביצוע עבירות האיומים שבוצעו באמצעות שליחת מסרונים והודעות (4 אישומים), אך היה זאת כאמור רק בתום שמיעת הראיות. עובדה זו וודאי אינה נזקפת לחובתו של הנאשם ולא יהיה בכך בכדי להביא להחמרה בעונשו, אך בנסיבות אלו לא יהיה הוא זכאי להקלה בעונש לה זוכים נאשמים הבוחרים להודות וליטול אחריות על מעשיהם.



72. כאמור לעיל, מעדותו של הנאשם לפני התרשמותי מניסיונו להשחיר את המתלוננת, מחוסר הבנה מוחלט של חומרת מעשיו, מהעדר הפנמה של הפסול בהתנהלותו ומתפיסתו את עצמו כקורבן.

73. בדברי אימו של הנאשם ובדברו האחרון, ביקשו השניים להשמיע בבית המשפט את רצונו של הנאשם לעבור הליך טיפולי, אולם התרשמותי מדברים אלו כי יש בהם לכל היותר כדי לבטא נכונות ראשונית לבחון באופן ביקורתי את מעשיו, וזאת בדומה להתרשמות שירות המבחן. מתסקירו האחרון והמשלים של שירות המבחן, עולה כי הנאשם תופס את הסיטואציות אל מול המתלוננת כהדדיות - כי היתה אובססיבית מצד שניהם, כי היו לשניהם קשיי היפרדות, אשר הובילו את שניהם להתנהלות ילדותית ופוגענית. בתסקיר צוין עוד, כי הנאשם תופס עצמו כמי שנגרר אחר "התנהגות הבעייתית של המתלוננת". זאת ועוד, אף שהנאשם קיבל אחריות על ההודעות המאיימות שנשלח למתלוננת, גם לאחר מתן הכרעת הדין וגם אל מול שירות המבחן, התייחסותו למלל הקשה והמאיים שנשלח על ידו למתלוננת הינו מצמצם וציני, וכמו כן הינו עומד על כך שלא פגע פיזית במתלוננת. התרשמותי כי הנאשם מחזיק בעמדה קורבנית, בעל נטייה לראות בגורמים החיצוניים ובהן המתלוננת, כאחראיים למעשיו הפסולים. בהקשר זה אציין, כי גם טיעוני ההגנה לעונש, לפיהם הוגדרה מערכת היחסים שהתנהלה בין הנאשם למתלוננת כ"קשר לא בריא", "קשר ילדותי", או "לא בוגר", אינם עושים צדק עם המתלוננת, שכן הם אינם משקפים את חלקו האלים והאובססיבי של הנאשם בתוך הקשר הזוגי.

74. שירות המבחן התרשם, כי הסיכון הנשקף מן הנאשם להישנות ביצוע עבירות אלימות ככלל, ואלימות כלפי בנות זוג בפרט, ללא התערבות טיפולית, הוא גבוה. זאת ועוד, כפי העולה מהתסקיר, בהליך המעצר נשקלה הפנייתו של הנאשם להוסטל טיפולי בגברים שנקטו אלימות כלפי בנות זוגם, אולם נוכח גילו הצעיר והעדר מוטיבציה לכך, היותו מרוכז בפגיעה של עצמו ובאובדן היחסים הזוגיים, לצד הכרה מילולית ראשונית בלבד בקיומה של בעיה אצלו, לא ניתנה המלצה לכך והוא נותר במעצר. כלומר, בניגוד לטענת ב"כ הנאשם כי המניעה לשלב את הנאשם בתוכנית טיפולית נעוצה בהיותו בתנאי מעצר בלבד, הרי שמן הדברים האמורים עולה כי על אף שניתנה לנאשם ההזדמנות לנצל את תקופת מעצרו בכדי להתחיל תהליך שיקומי, המניעה לעשות כן נבעה ממנו.

75. להתרשמותי, גם בדברו האחרון של הנאשם, אמר הוא בלשון רפה כי הוא מתנצל בפני המתלוננת ובני משפחה, אך את עיקר דבריו הקדיש לקשייו בתנאי המעצר בהם הוא שווה מזה תקופה ארוכה. גם אימו של הנאשם הקדישה את עיקר דבריה לקשיים שחווה הנאשם כתוצאה ממעצרו וניהול ההליך כנגדו ובקשתה להקל בעונשו ולאפשר לו להשתלב בטיפול. לא נשמע שמץ של אמפטיה בדבריה למתלוננת, וחלילה לא נשמעה נימה של התנצלות בפיה בפני המתלוננת על הרפש שהוטח בה במהלך ניהול ההוכחות. סבורני, כי יש באמור בכדי להעיד על העדר הפנמה של חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם - הן שלו עצמו והן של סביבתו הקרובה, מה שיכול ללמד על הסיכון של הישנות ביצוע עבירות אלימות על ידו, כלפי בנות זוג עתידיות.

76. ואמנם, הנאשם מצוי בתנאי מעצר מאז ראשית חודש אפריל 21, על כל המשתמע מכך, ויש בעובדה זו כדי לשמש נסיבה לקולא, אך לא שיקול מרכזי או מכריע, וודאי לא בנסיבות המקרה דנן.



77. לאור נסיבותיו של הנאשם, כפי שפורטו לעיל, סבורני כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של השליש העליון, במתחם אותו קבעתי לעיל.

ח. אחרית דבר:

78. מעשיו של הנאשם ראויים לענישה ממשית שיהא בה כדי להלום את חומרתם, להמחיש לנאשם את משמעותם והפסול במעשיו ולהרתיעו מפני חזרה על מעשיו. זהו המקרה לטעמי בו יש ליישם את המדיניות המחמירה אותה התווה בית המשפט העליון, ועל הענישה לשקף מסר ברור לפיו הנוטל לעצמו את החירות לנקוט אלימות ולפגוע בבת זוגו, צפוי להישלח לעונש מוחשי וכבד.

79. מעשיו של הנאשם מלווים את המתלוננת עד היום ונראה כי צפויים עוד ללוות אותה תקופה ארוכה. יש לקוות כי עצם הידיעה שמוצה הדין עם הפוגע, יקל עליה ולו במעט ויחזיר לה את תחושת הביטחון האישי שאיבדה, את האמונה בזוגיות, במשך הזמן ובתמיכת משפחתה ועזרת טיפולית.

80. נקודה אחרונה לה אתייחס בטרם גזירת עונשו של הנאשם, היא האופן בו ירצה הנאשם את עונשו. לטענת הסניגור, מאחר ועבירת הדקירה בה הורשע הנאשם בבית המשפט המחוזי בוצעה מתוך אותו דפוס התנהגות של הנאשם וקשורה לאירועים נשוא תיק זה, יש להורות על חפיפת עונש המאסר שיגזר על הנאשם, באופן מלא, לעונש אותו הוא מרצה בימים אלו. טענה זו, דינה שתידחה. הוראת סעיף 45 לחוק העונשין קובעת כדלקמן:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו חזר ונידון למאסר ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את עונשי המאסר כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

81. אף שבפסיקה ניתן למצוא מספר גישות פרשניות באשר למשמעות הוראה זו, הרי שאין מחלוקת כי קביעה באשר לחפיפה או צבירה של עונשי המאסר נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט וזאת בהתאם לשיקולים שונים ובין השאר, חומרת העבירות, נסיבות ביצוען והקשר בין אלו לבין העבירות בגינם מרצה הנאשם עונש מאסר. וכמובן את שיקול ההלימה ושיקולי גמול והרתעה. (ראו: ע"פ 38597/17 שמואל אביעד נ' מדינת ישראל (10.2.2020); ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.2015)).

82. במקרה זה שלפני, אמנם העידה המתלוננת כי להבנתה הגיע הנאשם לזירת הדקירה לאחר שהבין כי היא נמצאת במקום, אך מעבר לכך לא הוכח בהליך שלפני ולא נקבע בגזר הדין של בית המשפט המחוזי, כי יש זיקה איתנה בין עבירת הדקירה לעבירות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת. אירוע הדקירה בוצע במועדים מאוחרים לעבירות שביצע כלפי המתלוננת, וכנגד אדם אחר. תסקיר שירות המבחן שהוגש לפני בית המשפט המחוזי אמנם מזכיר את המתלוננת, אך באופן דומה הוזכרו קשריו החברתיים הבעייתיים של הנאשם וצריכת אלוהול על ידו.

83. לאור האמור ונוכח משקלם המצטבר של כלל השיקולים והנסיבות אותם פירטתי לעיל, סבורני כי יש ליתן



משקל מלא לשיקולי הגמול והרתעת הנאשם ואחרים כמותו ולהביאם לכדי ביטוי ממשי בגזירת הדין.

ט. סוף דבר:

84. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 34 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר לכל עונש אחר.
 - ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.
 - ג. 5 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
 - ד. פיצוי למתלוננת ע.ת 1, ע"ס 15,000 ₪, הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.03.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן ויופקד במזכירות בית המשפט.
- בהמשך לעולה מתסקיר שירות המבחן, ממליץ בית המשפט, כי שב"ס ישלב את הנאשם בטיפול ייעודי בתחום השליטה בכעסים ואלימות כלפי בת זוג.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.
- ניתן צו כללי למוצגים.
- ניתן צו להשמדת אקדח הדמה.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.